

COOK

Robin

K

İKAR

VÍRUS

COOK

Robin

VÍRUS

Preložil Róbert Hrebíček

IKAR

Robin Cook
VIRAL

Copyright © 2021 by Robin Cook
Translation © 2022 by Róbert Hrebíček
Jacket design © 2022 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8700-6

---

*Túto knihu venujem vrúcnej nádeji,
že členovia Kongresu USA pochopia potrebu
uzákoniť ako absolútne minimum realizovateľný projekt
verejného zdravotníctva.*

Predslov

Pandémia COVID-19 urobila z vírusov stredobod pozornosti, podobne ako to asi pred storočím spravila pandémia chrípky. Znova sa stali nebezpečným a obávaným nepriateľom. Patogénne vírusy SARS-CoV-2 a vírus chrípky A (podtyp H1N1) vyvolávajú respiračné choroby, ktoré sa ľahko prenášajú z človeka na človeka, a tak sa rýchlo šíria po celom svete. Obe plíagy spôsobili, že do niekoľkých mesiacov ochoreli milióny ľudí a mnohí z nich zomreli.

Hoci záujem verejnosti sa momentálne sústreďuje na tieto dve biologické entity, existujú aj ďalšie vírusy, ktoré si v rovnakej miere zasluhujú obavy, znepokojenie a pozornosť. Niektoré z chorôb, ktoré vyvolávajú, totiž majú väčšiu smrtnosť a môžu zapríčiniť vážnejšie komplikácie. Napriek tomu, že sa tieto ochorenia neprenášajú kvapôčkami, a teda sú menej transmisívne, aj ony sa vinou klimatickej zmeny a prenikania človeka do predtým izolovaných prostredí šíria po svete. Robia to síce pomalším tempom, no postupne sa zrýchľuje. Viacero vírusov v úsilí zabezpečiť si prežitie šikovne ovládlo komáre. Sú zodpovedné za choroby ako žltá zimnica, horúčka dengue a západonílska horúčka, ale aj za rad ochorení, ktoré spôsobujú nebezpečný zápal mozgu – encefalitídu. Patrí medzi ne vírus východnej konskej encefalitídy (eastern equine encephalitis, EEE), pri ktorej úmrtnosť dosahuje až tridsať percent. Klimatická zmena postupuje a agresívne komáre ako *Aedes albopictus*, ktoré prenášajú tieto nebezpečné vírusy a ktorých výskyt sa doteraz obmedzoval na tropické podnebie, pozvoľna, no neúprosne prenikajú severne do oblastí s miernym podnebím. V súčasnosti zasahujú až do štátu Maine v USA a do Holandska.

Tieto desivé vírusy si hádam nemohli zvoliť lepšieho prenášača. Aby sa komáre mohli rozmnožovať, musia sať krv, preto figurujú na

prvých priechkach v zozname mrzutostí azda každého človeka. Väčšina ľudí si určite spomenie na to, že im narušili letný spánok, večernú prechádzku, túru v lese alebo grilovačku na pláži. Najskôr sa vždy ozývalo charakteristické pískanie komárej samičky. Po takmer sto miliónoch rokov evolúcie a prispôsobovania – komáre sužovali dokonca aj dinosaury – ju možno označiť za skvele adaptovaného tvora, ktorý si vždy buď nájde potravu v podobe krvi, alebo zahynie v snahe zabezpečiť si ju. Z dôvodu, ktorý veda ešte neobjasnila, samičku *Aedes albopictus* priťahujú najmä ženy s krvnou skupinou 0, hoci v núdzi nepohrdne ani tými, čo majú inú skupinu, ba ani mužmi.

Na nejaké z ochorení prenášaných komármi ročne zomrie takmer milión ľudí, čo svedčí o účinnosti partnerstva medzi týmto hmyzom a patogénmi. Niektorí prírodovedci dokonca tvrdia, že choroby šírené komármi pripravili o život takmer polovicu všetkých ľudí, ktorí dosiaľ žili.

Robin Cook, lekár

Prológ

Hoci komáre denne zapríčiňujú smrť vyše dvetisíc ľudí, ich ničivý vplyv sa tým nekončí. Úmrtia, ktoré spôsobujú, totiž môžu viesť k ďalším vážnym spoločenským komplikáciám. Takýto príbeh o smutnej sériovej tragédii sa začal v lete v roku 2020 ako výsledok kaskády udalostí, ktoré odštartovali v idylickom meste Wellfleet v štáte Massachusetts, ležiacom na zálivovej strane Cape Codu. Všetko sa začalo v odhodenej pneumatike automobilu, opretej o polorozpadnutú samostatnú garáž. V pneumatike zostalo trochu stojatej dažďovej vody, do ktorej oplodnená samička komára *Aedes albopictus* nakládla kovu vajíčok.

Dvadsiateho júla sa z nej vyľahlo potomstvo, čím sa začala úžasná desaťdňová premena z lariev na kukly a z nich na imága. Len čo sa komáre stali dospelými, vedeli lietať a do troch dní podľahli neodolateľnému nutkaniu rozmnožovať sa. To vyžadovalo, aby samičky získali potravu v podobe krvi. Vďaka dobre vyvinutým zmyslovým orgánom objavili obeť a zamierili k nič netušiacej sojke modrej. Hoci o tom nevedeli ani komáre, ani sojka, vták sa v júli nakazil vírusom východnej konskej encefalitídy. Sojke ani hmyzu to neprekážalo, pretože vtáky ako sojky modré predstavujú normálneho hostiteľa EEE, čo znamená, že spolunažívajú v akomsi pasívnom parazitizme. Podobne udržiava vírus v šachu aj imunitný systém komárov. Keď sa samičky nasýtili sojčou krvou, odleteli, aby si našli vhodné miesto na nakladenie vajíčok.

O niekoľko týždňov sa infikovaná skupina komárov presunula východne k Atlantickému oceánu. Keďže sa stali korisťou početných dravcov, ich množstvo značne kleslo. Zároveň však stihli načerpať viac skúseností. Naučili sa uprednostňovať pred operenými vtákmi či srstnatými živočíchmi ľudí, lebo predstavovali ľahšie terče. Popri-

tom pochopili, že sľubnou podvečernou destináciou je pláž, na ktorej vždy ležia pomerne nehybní ľudia s veľkým množstvom odhalenej pokožky.

Pätnásteho augusta o pol štvrtej popoludní sa tento zhuk samičiek komára *Aedes albopictus* prenášajúcich EEE prebudil z denného spánku. Predtým si našli útočisko pred poludňajším letným slnkom pod podlahovými doskami na verande budovy pri rybníku Gull Pond. Po chvíli ich premohol vlčí hlad po krvi a s charakteristickým piskotom sa v roji vzniesli do vzduchu. S výnimkou niekoľkých nešťastných jedincov sa vyhli veľkému množstvu lepkavých a nebezpečných pavúčich sietí a vošli do slnečného svetla. Preskupili sa a ako eskadra miniatúrnych stíhačiek vyrazili vpred. Inštinktívne vedeli, že pláž leží asi päťstopäťdesiat metrov východne za lesom, v ktorom rástli duby farbiarske a borovice tuhé. Ak ich počas cesty čosi nezožerie alebo nebudú čeliť nezvyčajne silnému protivetru, ku skupine potenciálnych terčov dorazia asi za trištvrte hodiny.

PRVÁ ČASŤ

[1]**15. augusta**

„Dobre teda! Je pol piatej a nastal čas na grilovačku. Poďme na to!“ zvolal Brian Yves Murphy a zatlieskal, aby mu rodina venovala pozornosť. Manželka Emma a dcéra Juliette oddychovali v kreslách v obývačke skromnej trojizbovej chaty, ktorú si prenajali

na dva týždne. Stála oproti vyprahnutej pláži vo Wellfleete v štáte Massachusetts hneď za mestským prístavom. Po aktívne strávenom letnom dni plnom zábavy, ktorým sa začal posledný týždeň dovolenky, boli všetci vyčerpaní. Vzhľadom na pandémiu zapríčinenú vírusom SARS-CoV-2 sa rozhodli pre výlet autom, nie pre let na Floridu, kde by sa mohli ubytovať v prázdnom byte Emminých rodičov, ktorý bol ich zvyčajným letným útočiskom.

„Nemôžeme ešte aspoň pätnásť minút odpočívať?“ zaprosila Emma zo žartu, hoci veľmi dobre vedela, že Brian o tom nebude chcieť ani počuť. Pokiaľ išlo o to, ako naplno využiť každú minútu dovolenky, kým je pekné počasie, v skutočnosti sa správala rovnako nutkavo ako on. Tiež dbala na kondíciu a aktívne trávenie času. V to ráno sa prebudila hneď po úsvite a nečujne vykĺzla z domu, aby si zajazdila na bicykli. Zároveň chcela byť prvá v rade pred pekárnou PB Boulangerie, aby si mohla dopriať jedinečný čerstvo upečený mandľový croissant. Príjemne ich prekvapilo, že tak ďaleko od toho, čo nazývali civilizácia, objavili francúzsku pekáraň. Ako celoživotní obyvatelia štvrte Inwood na Manhattane sa pokladali za čistých Newyorčanov a domnievali sa, že všetko mimo mesta predstavuje zapadákov.

„Prepáč, ale odpočinok pre unavených sa zamieta,“ odvetil. „K parkovisku pred Newcomb Hollow Beach sa chcem dostať pred večernou dopravnou špičkou, aby sa nám určite ušlo miesto.“ Počas prvých dní si uvedomili, že Newcomb Hollow Beach je ich obľúbená pláž na atlantickej strane USA. Bývalo na nej menej ľudí a vysoké duny do istej miery slúžili ako vetrolamy chrániace pred pobrežným vánkom.

„Prečo taký zhon?“ spýtala sa Emma. „Keď nám povolili zakladať oheň, udelili nám aj súhlas s parkovaním pri pláži.“

„Vďaka nemu tam sme si mohli parkovať, no voľné miesto nám nezaručí. Navyše Newcomb Hollow Beach je zo zrejmych dôvodov populárna lokalita.“

„Fajn,“ povedala milo. Nato vstala a pretiahla si plecia, ktoré ju trochu boleli. Ráno sa totiž boli previezť na kajaku na Long Pond, čo pre oboch znamenalo nezvyčajný tréning. Popoludní sa spolu pustili do každodenného minitriatlonu, ktorý spočíval v prejdení šesnásťkilometrovej vzdialenosti do Trura a naspäť na bicykli, v preplávaní jeden a pol kilometra v zálive a prebehnutí ďalších ôsmich kilometrov k chránenej oblasti Cape Cod National Seashore. Štvorročná Juliette zatiaľ trávila čas s miestnou stredoškôľčkou Becky, ktorú sa im ako dennú pestúňku podarilo nájsť ešte v prvý deň. Šťastie sa na nich usmialo najmä v tom, že aj keď Becky bola tínedžerka, prekvapujúco prijímala požadované testovanie, nosenie rúška a dodržiavanie spoločenského odstupu, ktoré si vynútila pandémia COVID-19.

„Zájdem po osušky, gril, brikety, plážové ležadlá a hračky a všetko naložím do auta,“ odrapotal Brian a odišiel do kuchyne. Na grilovačku sa tešil už niekoľko dní. Hoci nezažívali západ slnka, aký každý večer obdivovali v zálive Cape Cod, atlantická strana USA bola nádherná, najmä v porovnaní s úzkou plážou posiatou schránkami pred chatou.

„Potvrdzujem príjem,“ povedala Emma a sklopila zrak k Juliette. Zdalo sa, že dcérka už spí, no Emma si uvedomovala, že možno sa tak iba tvári. Robievala to často, keď nechcela, aby ju niekto otravoval. So zavretými očami a s pootvorenými perami zvierala v ruke obľúbenú hračku a verného spoločníka Zajka. Mäkký svetlohnedý plyšový králik bol dlhý asi tridsať centimetrov, značne ošúchaný a chýbalo mu oko. Emma neodolala a láskyplne na dcérku hľadela. Ako matka si pomyslela, že Juliette s pekne tvarovaným nosom, smerujúcim mierne nahor, s perami pripomínajúcimi Amorov luk a hustými plavými vlasmi je asi najkrajšie dieťa na svete.

Keď dcére začali rásť vlasy, Emmu aj Briana spočiatku vyvádzali z konceptu. Očakávali totiž, že budú pripomínať buď Emmine ohnivorečervené vlasy alebo Brianove modročierne. Namiesto toho boli blond ako zlatistá kukurica, čím už od začiatku dávali najavo, že Juliette je

sama sebou. To isté platilo o farbe jej očí. Na rozdiel od Emminých orieškovohnedých dúhoviek a Brianových modrých sa pýšila zelenými očami. Niektoré črty však rozhodne mali spoločné. Všetci traja Murphyovci sa vyznačovali bledou, takmer priesvitnou írskou kožou, ktorá vyžadovala ustavičné nanášanie opaľovacieho krému, aby sa na slnku nespálila. Podobnú mali aj svalnatú postavu s dlhými končatinami. Už vo veku štyroch rokov sa zdalo, že Juliette bude rovnako atletická a vysoká ako otec a matka, ktorí dosahovali stoosemdesiatpäť, respektíve stosedemdesiattri centimetrov.

„Hej! Čo robíte?“ spýtal sa Brian, keď cez obývačku tlačil malý prenosný gril na drevné uhlie na kolieskach. Zbadal, ako sa Emma nakláňa nad Juliette. „Pohyb! V čom je problém?“

„Na chvíľu ma uchvátila naša dcérka,“ priznala Emma. „Máme veľké šťastie, že je zdravá a taká nádherná. Podľa mňa je to najkrajšie dieťa na svete.“

Brian prikývol, no vzápätí hravo vyvrátil oči dohora. „Vyzerá to na vážny prípad rodičovskej zaujatosti. Nepochybne máme šťastie, ale s vyjadrovaním vďaka, prosím, prestaňme dovtedy, kým nezaparkujeme a nedostaneme sa na pláž.“

Hodila doňho kúpaciu čiapku Speedo, ktorú práve držala. Zasmial sa, bez problémov sa uhol a vyšiel do predzáhradky. S buchnutím sa za ním zatvorili sieťové dvere proti hmyzu. Charakteristický zvuk Emme pripomenul letá, ktoré v detstve strávila na Long Islande. Jej otec Ryan O'Brian založil v Inwoode úspešnú inštalátorskú spoločnosť a jemu aj jeho rodine sa skvele darilo. Emma a Brian vyrastali v pomerne veľkej inwoodskej írskej komunite a vedeli o sebe už v čase, keď chodievali do základnej školy PS 98, hoci Brian bol od Emmy o dva roky starší.

Pokiaľ išlo o Emminu účasť na prípravách na grilovačku, prešla do kuchyne, vytiahla chladiaci box a z mrazničky doň preložila vrecká s ľadom. Potom ho naplnila hamburgerovými fašírkami, ktoré pripravila v predchádzajúci deň, čerstvými škl'abkami zbavenými piesku, ktoré ráno kúpili v prístave, fľašou prosecca a ovocným džúsom pre Juliette. V samostatnej nákupnej taške ležala letná kukurica v pôvodných ochranných listoch a sladká pochúťka *mille-feuille* z pekárne.

O polhodinu už rodina v Subaru Outback smerovala na východ k chránenej oblasti Cape Cod National Seashore. Juliette sedela pripútaná k detskej sedačke vedľa chladiaceho boxu, nafukovacej dosky na surfovanie poležiačky a troch zložených plážových ležadiel. Ako zvyčajne aj tentoraz držala v ruke Zajka a na obrazovke zabudovanej do opierky hlavy vodiča sledovala kreslený film. Pod jej nohami ležal zvyšok plážových hračiek vrátane vedierok, formičiek na hranie v piesku, lopatiek a rakiet na hru Kadima.

Keď Brian a Emma prešli na druhú stranu Route 6, všimli si Wellfleetske policajné oddelenie, ktoré zrazu mali na dohľad. Bola to svojrázna biela budova obitá doskami, ktoré sa čiastočne prekrývali. Mala sedlovú strechu a strešné okná, takže pripomínala skôr vidiecky hostinec než policajné oddelenie.

„Ktovie, aké by bolo pracovať ako policajtku na takomto mieste, kde líšky dávajú dobrú noc,“ podotkla Emma. Obrátila sa, aby sa naposledy pozrela na malebnú stavbu s brvnovým plotom, ktorý vymedzoval parkovisko pre návštevníkov. Na dohľad nebolo nijaké policajné vozidlo.

„Predstaviť si to je ťažké,“ nadviazal Brian a súhlasne prikývalo. Keď sa Emma ozvala, napadlo mu to isté. Stávalo sa im to často a vysvetľovali si to tým, že ich životy sa do značnej miery prekrývali. Nielenže vyrastali niekoľko blokov od seba v tej istej časti Manhattanu a navštevovali tú istú základnú školu, ale na vysokej škole si obaja ako hlavný odbor zvolili trestné právo. Brian navštevoval Adelphi University na Long Islande, Emma sa vzdelávala na Fordhamskej univerzite v Bronxe. Hoci chodili do odlišných stredných škôl, ich študijné výsledky sa nápadne ponášali. Z hľadiska prospechu sa obom darilo a na strednej aj vysokej škole boli aktívni v oblasti športu. Briana priťahoval futbal, zápasenie a bejzbal, Emmu pozemný hokej, basketbal a softbal.

„V porovnaní s našimi skúsenosťami v oblasti presadzovania práva to musí byť mimoriadne nudná práca,“ poznamenala, keď otočila hlavu, aby vyzrela z čelného skla. Emma aj Brian sa po skončení vysokej školy zapísali priamo na Akadémii Newyorského policajného oddelenia a vo veľmi rušných newyorských okrskoch pracovali ako pochôdkari. Po piatich rokoch príkladnej služby ich prijali do elitnej

a prestížnej Jednotky núdzovej služby NPO. Ich životy sa dočasne zblížili, keď sa Emma stala kadetkou na Akadémii JNS. Brian, ktorý v jednotke pôsobil ako člen A-tímu, v dňoch voľna dobrovoľne pomáhal inštruktorom Akadémie JNS. Bol to jeho spôsob, ako zostať v obraze a vo forme, a dočkal sa odmeny. Zoznámil sa s jednou z mála kadetiek JNS, zaľúbil sa do nej a vzal si ju za ženu.

„Najmä mimo sezóny,“ ozval sa Brian. „Ak mám povedať pravdu, nedokázal by som to robiť. V nijakom prípade.“

Teraz prechádzal lesmi tvorenými najmä borovicou tuhou a dubom farbiarskym. Minuli aj Gull Pond, ktorý ležal severne, no neďaleko Long Pondu, kde sa ráno boli kajakovať. Keďže to bola ich prvá cesta na Cape Cod, príjemne ich prekvapilo veľké množstvo sladkovodných rybníkov s krištáľovo čistou vodou, ktoré sa na jednej strane nachádzali tak blízko oceána a na druhej blízko zálivu. Spýtali sa na ne miestneho obyvateľa a dozvedeli sa, že to súvisí s výskytom ľadovcov v ľadovej dobe.

Gross Hill Road bola slepá ulica, ktorá sa končila plážou Newcomb Hollow Beach, a keď vošli na parkovisko, scéna ich povzbudila. Od pláže smerovalo k autám veľa mokrých ľudí. Niesli obrovské množstvo vybavenia vrátane plážových ležadíel, slnečníkov a pôsobivých chladiacich boxov, v porovnaní s ktorými polystyrénový model Murphyovcov vyzeral trápne lacný. Niektorí boli opálení pravidelní návštevníci, no väčšinu tvorili zjavne spálení nováčikovia.

„Ojoj,“ povedala Emma pri pohľade na dospievajúce dievča, ktoré malo rovnako bledú pleť ako oni. „Dnes večer to oľutuje.“

„Máme šťastie!“ zvolal Brian a vošiel na prázdne miesto pozoruhodne blízko chodníka, ktorý viedol z parkoviska k pláži nahor po pôsobivej dune vysokej pätnásť metrov a porastenej trávou. Ako zvyčajne aj tentoraz predstava pobytu na pláži Juliette vzrušovala, preto z auta vystúpila prvá a netrpezlivo čakala, kým rodičia vyložia veci. Napriek nedočkavosti súhlasila s tým, že popri Zajkovi poniesie aj tašku s kukuricou a väčšinou svojich hračiek. Zatiaľ čo Emma vzala chladiaci box a osušky, Brian sa chopil grilu, brikiet a hliníkových plážových ležadíel.

Bol podvečer a slnečné svetlo, prúdiace ponad ich plecia, dodávalo celej scéne sýtu zlatistú žiaru. Všetci ľudia, ktorí popri nich odchá-

dzali z pláže, mali na tvárach rúška a predtým si ich nasadili aj Murphyovci. Keď zdolali dunu, Emma a Brian zastali, aby sa pokochali podmanivým pohľadom na širokú piesočnú pláž a rozľahlý Atlantický oceán. Vánok smeroval na pobrežie a prinášal zvuky pol metra až meter vysokých trieštiacich sa vln. Keďže nastával odliv, zbadali početné prílivové jazierka, ktoré Juliette zbožňovala, pretože oceána sa ešte trochu bála. Impozantnú scénu ohraničovali veľké kopovité oblaky, ktoré nad ňou viseli ako kôpky šľahačky.

„Kam teraz?“ zvolala Juliette ponad plece.

„Čo povieš?“ spýtal sa Brian manželky.

„Podľa mňa na sever,“ odvetila Emma, keď sa rozhládla na oba smery. „Je tam menej ľudí. A priamo vpredu je veľké prílivové jazierko.“

„Doľava,“ skríkla Juliette, ktorá sa už predtým rozbehla k vode.

Utáborili sa asi tridsať metrov severne od chodníka pri strmom dunovom násype. Kým Brian zápasil s grilom, Emma natierala Juliette opaľovacím krémom. Potom podala sprej manželovi. Juliette hodila Zajka na jednu z osušiek a okamžite sa rozbehla k prílivovému jazierku.

„Nechod' do vln, kým neprídem za tebou!“ zakričal Brian a dcérka mu zamávala, aby mu dala najavo, že ho počula.

„Kedy by sme podľa teba mali jesť?“ spýtala sa Emma.

Brian pokrčil plecami. „To závisí od teba. Daj mi vedieť pätnásť až dvadsať minút vopred, aby som rozpálil brikety.“ Nasypal ich do grilu a zatvoril veko. „Zatiaľ poďme za Juliette.“

Ďalších štyridsaťpäť minút utekali v spenenej príbojovej vode – buď bežali za Juliette, alebo ona naháňala ich. Raz Brian dosiahol, že dcéra sa s ním odvážila vojsť do vln, keď ju držal za ruku. Vycítil však, že sa jej to ktovieako nepáči, preto sa rýchlo vrátili k prílivovému jazierku. Po chvíli si všimol, že Emma je už v tábore, ktoré sa teraz ocitlo v tieni, a pripravuje kukuricu. Dovtípil sa a povedal Juliette, že nastal čas na grilovačku. Bude s ňou pretekať tak, že bude bežať pospiatky. Juliette, nadšená z predstavy, že otca porazí, s výkrikom vyštartovala a získala značný náskok, najmä vďaka tomu, že Brian začal neskôr.

„Obávam sa, že máme neželaných návštevníkov,“ oznámila Emma, len čo sa vrátili.

„Ako to myslíš?“ spýtal sa Brian. Rozhliadol sa okolo seba, predovšetkým k oblohe. Pri predchádzajúcej návšteve Newcomb Hollow Beach im robilo problém zopár neodbytných čajok, vtedy žasli nad ich trúfalosťou.

„Nehovorím o čajkách,“ odvetila, keďže mu čítala myšlienky, „ale o komároch.“

„Vážne?“ overil si. Vzhľadom na silný vánok prichádzajúci od oceána ho to prekvapilo.

„Áno, vážne,“ ubezpečila ho Emma. „Pozri sa!“ Zdvihla ľavé rameno a ukázala na dolnú časť deltového svalu. Sedel tam čierny komár s bielymi škvrkami a očividne sa pripravoval na bodnutie. Skôr ako predviedol, čoho je schopný, plesla po ňom otvorenou dlaňou. Keď odťahla ruku, z tvora zostala drobná krvavá mŕtvolka. Svedčilo to o tom, že samička už bodla niekoho iného, no nenasýtla sa dostatočne.

„Takého komára som tuším ešte nevidel,“ podotkol Brian. „Má osobité sfarbenie.“

„Ja už hej,“ priznala Emma. „Bol to *Aedes albopictus*.“

„Odkiaľ, dopekla, poznáš taký druh?“

„Na jednej z medicínskych prednášok v Akadémii JNS sme počúvali o arbovírusových ochoreniach a klimatickej zmene. Prednášateľ konkrétne spomenul *Aedes albopictus*, ktorý sa kedysi vyskytoval iba v trópoch, ale v súčasnosti sa rozšíril severne až do štátu Maine.“

„Na takej prednáške som nikdy nebol,“ pošťožoval sa Brian.

„Časy sa menia, starec,“ poznamenala Emma a zasmiala sa. „Nezabúdaj, že si študoval o dva roky skôr ako ja.“

„Čo je arbovírusové ochorenie?“

„Pamätáš sa, ako si čítal o žltej zimnici a budovaní Panamského priepľavu? Nuž, žltá zimnica je arbovírusové ochorenie.“

„Preboha!“ zvolal Brian. „Zaznamenali ju už aj v USA?“

„Naposledy v roku tisícdeväťstopäť v New Orleanse, ak si správne pamätám,“ odvetila Emma. Prudko si prstami prečesala vlasy a zamávala rukou nad hlavou. „Došľaka, počujem ďalšie potvory. Teba neotravujú?“

„Zatiaľ nie. Juliette, štípu ťa komáre?“

Juliette neodpovedala, no rovnako ako matka si odrazu zamávala rukami nad hlavou, čo znamenalo, že ich počuje.

„Vzal si repelent?“ spýtala sa Emma naliehavo.

„Je v aute. Prinesiem ho.“

„Buď taký dobrý,“ vyzvala ho Emma. „Čím skôr, tým lepšie. Inak budeme trpieť.“

Briana nebolo treba ďalej presviedčať. Schytil rúško, utekal plážou a vyšiel na dunu. Ako očakával, sprej našiel v odkladacej skrinke auta. Keď sa o necelých desať minút vrátil na pláž, Juliette sa znova hrala v prílivovom jazierku.

„Mimochodom,“ ozvala sa Emma, keď si začala aplikovať repelent, „kým si bol preč, tie mrchy s krídlami boli agresívne. Juliette som musela poslať k vode.“

„Ponáhľal som sa.“ Vzal sprej a postriekal sa rovnako ako predtým Emma. Potom privolať Juliette, aby ochránil aj ju.

Keď dostali komáre pod kontrolu, mohli sa znova venovať grilovačke. Najskôr dali na rošt kukuričné klasy, potom hamburgerové fašírky a napokon šklabky. Keď bolo jedlo hotové, celá pláž už ležala v tieni dún, hoci oceán a oblaky ešte stále zalievalo slnko.

Len čo sa Brian a Emma najedli do sýtosti a sčasti po sebe upratali, na plážových ležadlách sa uvoľnili, aby dopili prosecco, dopriali si dezert a pokochali sa výhľadom. Zapadajúce slnko, na ktoré nevideli, pretože sa skrývalo za nimi, sfarbovalo nadýchané oblaky doružova. Juliette sa medzičasom vrátila k okraju prílivového jazierka, aby vo vlhkom piesku stavala hrady.

Chvíľu ani jeden z nich neprehovoril. Napokon prelomila mlčanie Emma. „Nerada kazím atmosféru,“ ozvala sa a obrátila sa k Brianovi, „ale nad niečím som uvažovala. Do New Yorku by sme sa možno mali vrátiť trochu skôr.“

„Naozaj? Prečo? V chate môžeme stráviť takmer celý ďalší týždeň.“ Návrh ho prekvapil, lebo s nápadom odcestovať na Cape Cod prišla Emma a zdalo sa, že dovolenku si všetci nesmierne užívajú. Prišlo im dokonca aj počasie.

„Uvedomila som si, že keby sme už boli doma, mohli by sme urobiť niečo na podporu podnikania.“

„Máš nejaký nový nápad?“ spýtal sa. „Koncom jari sa nám ušlo trochu práce, no v júli koryto celkom vyschlo.“

Pred ôsmimi mesiacmi Brian a Emma odišli z Newyorského policajného oddelenia, aby si založili bezpečnostnú agentúru poskytujúcu osobnú ochranu s výstižným názvom Osobná ochrana, s. r. o. Dúfali, že vďaka výcviku a skúsenostiam dosiahnu úspech. Dovtedy totiž pracovali ako členovia Jednotky núdzovej služby NPO – Brian šesť rokov a Emma štyri roky. Ešte pred tým si obaja odkrútili päť rokov bežnej policajnej práce. Keď dávali výpoveď v NPO, obaja už boli seržanti a Brian hladko zložil aj skúšku, po ktorej sa stal nadporučikom. Konzultačná firma, ktorú si koncom predchádzajúceho leta zaplatili, aby im poskytovala poradenstvo, údajne vzala do úvahy všetky potenciálne faktory a Osobnej ochrane predpovedala prudký úspech a rozrastanie. Žiaľ, nikto nemohol predvídať pandémiu covidu, pre ktorú dopyt po ich službách klesol takmer na nulu. Počas posledného mesiaca nevykonali nijakú prácu.

„Nie, v myslí mi neskrsla nijaká náhla myšlienka,“ priznala Emma. „Dolieha však na mňa znepokojenie a pocit viny z toho, že tu leňošíme a užívame si, hoci netušíme, čo prinesie jeseň. Viem, že po tom, čo sme sa pre pandémiu na celú jar zatvorili doma, sme potrebovali dovolenku, najmä Juliette, no zábavu sme si už dopriali. Som pripravená na návrat.“

„Jar rozhodne nebude prechádzka ružovou záhradou,“ nadviazal Brian. „Keď zrušili Týždeň Spojených národov, pochopil som, že môžeme zabudnúť na všetky predpovede. Od podujatia sme si totiž sľubovali zviditeľnenie spoločnosti.“ Vďaka pracovným kontaktom v NPO dostali stovky odporúčaní, pretože Týždeň Spojených národov policajné zdroje nesmierne zaťažoval. Ešte v decembri sa obávali, či budú mať dostatok pracovníkov na zvládnutie aspoň polovice požiadaviek.

„Netrápi ťa, ako prekonáme pandémiu?“ spýtala sa. „Veď sa hovorí o jesennom náraste. So splácaním hypotéky meškáme už teraz.“

Oboch od detstva viedli k sporivosti a finančnému konzervativizmu. Keď začali pracovať pre NPO, šetrili si viac ako priatelia a kolegovia a zároveň múdro investovali. Keď sa po Emminej promócií v Akadémii JNS a tesne pred Juliettiným narodením zosobášili, mohli si dovoliť kúpu jedného z neotudorovských rodinných domov na Západnej dvestosedemnásť ulici v Inwoode. Od domu Emminých ro-

díčov na Park Terrace West ho delil iba blok. Popri subaru dom predstavoval ich jediný väčší majetok.

„S hypotekárnymi splátkami mešká veľa ľudí,“ zareagoval Brian. „S úverovým poradcom sme sa už rozprávali, navyše máme aj finančné pohľadávky. Hypotéka pre nás nebude problém. Myslím si, že sme urobili dobre, keď sme si ponechali hotovosť, aby sme mohli pokryť ďalšie veľké výdavky súvisiace s podnikaním, napríklad Camilin plat.“

Camila Perezová bola jedinou zamestnankyňou Osobnej ochrany, s. r. o. Keď v oblasti New Yorku vypukla pandémie, presťahovala sa k Murphyovcom a odvtedy žila u nich. Bola to jedna z výhod domu s primeraným životným priestorom. Počas jari sa z nej stala skôr členka rodiny ako zamestnankyňa. Murphyovci ju dokonca presviedčali, aby s nimi odcestovala na Cape Cod, ale zachovala sa zodpovedne a ponuku odmietla, aby mohla vyriešiť všetky problémy, ktoré nastanú v súvislosti so spoločnosťou. Predchádzajúci týždeň prišlo zopár otázok, či by Osobná ochrana mohla zaistiť bezpečnosť na niektorých luxusných jesenných svadbách vo štvrti The Hamptons.

„Očividne to všetko zvládaš lepšie ako ja,“ podotkla Emma. „Žasnem nad tým, ako skvele si veci dokážeš zaškatuľkovať.“

„Pravdupovediac, nie je to najlepšie. Aj ja sa trápim,“ priznal. „No moje obavy prichádzajú najmä uprostred noci, keď si nedokážem vypnúť myseľ. Tu na pláži so slnkom a s príbojom mi to všetko našťastie pripadá veľmi vzdialené.“

„Neprekáža ti, že to preberáme teraz, pri pohľade na túto nádhernú scenériu? Alebo chceš, aby som zmlkla?“

„Pravdaže mi to neprekáža,“ ubezpečil ju Brian. „Hovor, koľko sa ti zachce.“

„V tejto chvíli ma znepokojuje najmä to, či bol dobrý nápad, že sme z NPO odišli obaja,“ rozrozprávala sa Emma. „Jeden z nás tam mal možno zostať a dostávať plat.“

„Pri spätnom pohľade sa to zdá prezieravé,“ súhlasil Brian. „Po tom sme však netúžili. Cítili sme podnikateľské nutkanie pokúsiť sa o čosi tvorivé a nekonvenčné. Ako by sme sa boli rozhodovali, na koho má pripadnúť zábavná výzva a kto sa musí lopotiť po starom?“